

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 153/07
01.03.2007. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Звездане Лутовац, Михаила Рулића и Предрага Трифуновића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адв., против туженог "ББ", кога заступа пуномоћник БА, ради накнаде штете, решавајући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Округног суда у Краљеву Гж.1474/06 од 24.10.2006. године, у седници одржаној 1.3.2007. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ пресуда Округног суда у Краљеву Гж.1474/06 од 24.10.2006. године и пресуда Општинског суда у Краљеву I П.341/06 од 31.5.2006. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Краљеву I П.341/06 од 31.5.2006. године у изреци у ставу под један обавезан је тужени да на име накнаде штете због неисплаћене зараде исплати тужиоцу за период од априла месеца 1999. године до августа 2000. године, износе означене као у изреци пресуде, са домицилном каматом од доспелости па до исплате све у динарској противвредности. У изреци пресуде под два тужени је обавезан да тужиоцу на име дуга због насталих трошкова рада представништва "ВВ" исплати износ од 8.040,60 УСД, са домицилном каматом која се има рачунати почев од 29.11.2004. године па до коначне исплате, док је у изреци у ставу под три тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 253.293,00 динара у року од 8 дана по пријему пресуде.

Решавајући о жалби туженог изјављеној против наведене пресуде, Округни суд у Краљеву је Пресудом Гж.1474/006 од 24.10.2006. године одбио жалбу као неосновану а потврдио пресуду првостепеног суда.

Против те пресуде Округног суда у Краљеву тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу чл.399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/04), Врховни суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку пред првостепеним судом утврђено је да је тужилац био запослен код туженог, те је решењем од 19.8.1997. године распоређен на рад у предузеће "ВВ". Наведеним решењем тужилац је упућен на рад почев од 1.9.1997. године до трајања потребе за његовом радом у том представништву, али не дуже од 4 године од дана упућивања, с тим што је предвиђено да ће права по основу рада остваривати у туженом предузећу а по истеку рока, тј по престанку потребе за рад у представништву наставиће рад код туженика. Одлуком Управног одбора туженог од 2.2.2001. године предузеће ""ВВ" преведено је у стање мировања и повучени су представници из ГГ, ДД и ВВ, када је престао и рад тужиоца у наведеном представништву. Предузеће "ВВ" основано је од стране туженог предузећа са оснивачким капиталом од 150.000 ДМ, а његова делатност је била трговина, увоз и извоз ватросталног материјала и електротехничких производа. Иземећу тог предузећа и туженог закључен је уговор о пословној сарадњи, заступању и посредовању, којим је уређена пословно техничка сарадња на пословима извоза и увоза за потребе туженог.

Предмет овог спора је потраживање тужиоца по основу неисплаћене зараде за време рада у представништву предузећа "ВВ" за период од априла месеца 1999. године до августа месеца 2000. године, као и потраживање накнаде трошкова рада тог представништва које је тужилац измијрио од својих средстава.

У току првостепеног поступка међу странкама је био споран како основ тако и висина постављеног тужбеног захтева тужиоца, све до расправе 31.5.2006. године, када се пуномоћник туженог изјаснио да не оспорава ни основ ни висину потраживања, с тим што је истакао да је тужено предузеће имало у том периоду поремећаје у пословању који још увек нису отклоњени и да ту чињеницу оставља на оцену суду приликом доношења одлуке. Првостепени суд на основу изведених доказа налази да је тужено предузеће направило низ пропуста због којих је тешко утврдити право чињенично стање, али полази од чињенице да пуномоћник туженог на расправи од 31.5.2006. године није оспорио ни основ ни висину потраживања тужиоца, усваја тужбени захтев тужиоца у целисти, с позивом на одредбу чл. 74. и 71. Закона о радним односима ("Службени гласник РС" бр.55/96). При том, закључује да поремећај у пословању туженог не могу имати утицаја на остваривање права тужиоца, јер је он био упућен на рад у предузеће "ВВ" које је основано од стране туженог.

Општински суд у Краљеву одбио је жалбу туженог, који је у жалбеним наводима поново оспорио основ и висину потраживања

Одлуку тужилац о жалби туженог, која је у жалбеним наводима поново основно основ и веома потраживања тужиоца, другостепени суд с позивом на одредбу чл.222. ст.2. ЗПП закључује да су такви жалбени наводи неосновани, јер из изведених доказа током поступка произилази да је тужбени захтев основан. Овакав закључак другостепеног суда не може се као правилан прихватити.

У поступку пред првостепеним судом утврђено да тужиоцу приликом распоређивања на рад у предузеће "ВВ" није одређена цена рада или начин и поступак утврђивања цене рада на радном месту. Не постоји евиденција о исплати зараде тужиоцу у наведеном периоду, као ни евиденција трошкова одржавања представништва у ВВ. На седници Управног одбора туженог од 8.3.2001. године, на којој је разматран извештај пословања представништва "ВВ" и на коме је тужилац приложио извештај о трошковима тог представништва, је прихваћена само информација о томе а не и извештај, а од подносиоца извештаја затражено да изврши допуну аналитичким приказом структуре и висине трошкова, која накнадно није разматрана ни одобрена.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања неприхватљива је оцена другостепеног суда да је оспоравање основа и висине тужбеног захтева истакнуто у жалби туженог без значаја и да основаност тужбеног захтева произилази из изведених доказа. Напротив, изведени докази не указују на правилност таквог закључка, нити је првостепени суд на њима засновао своју одлуку, већ искључиво на чињеници да пуномоћник туженог на расправи од 31.5.2006. године није оспорио ни основ ни висину потраживања тужиоца и да је такву изјаву прихватио сходно чл.3. ЗПП. Због тога, пропустивши да правилно цени ове жалбене наводе туженог, другостепени суд је учинио битну повреду одредаба парничног поступка из чл.361. ст.1. у вези чл.222. ЗПП. То представља ревизијски разлог због чега се ревизија може изјавити сходно чл.398. ст.1. тач.2. ТПП, а нашта ревидент основано указује.

Поред наведеног, погрешан је правни став нижестепених судова да поремећај у пословању туженог који и сада траје, не може да утиче на захтев тужиоца за исплату зараде због тога што је упућен на рад у предузеће "ВВ", које је основано од стране првотуженог. Код чињенице да је у решењу туженог од 19.8.1997. године којим је тужилац упућен на рад у наведено предузеће, односно представништво у ВВ, одређено да ће он сва права која се стичу на рад и по основу рада да остваре код туженог, не може се прихватити правни резон нижестепених судова, да поремећај у пословању туженог не утиче на остваривање права тужиоца. Напротив, како је право на зараду једно од основних права које запослени остварује по основу рада и које се остварује у складу са законом и општим актом код послодавца, а то право тужилац у овом случају и истиче према туженом, то су нижестепени судови били дужни у смислу чл.65. ст.3. Закона о радним односима, који је важио у спорном периоду, да утврде да ли су били испуњени услови за доспелост исплате разлике неисплаћене зараде тужиоца у спорном периоду, с обзиром на постојање поремећаја у пословању туженика.

Како због погрешне примене материјалног права нису утврђене све одлучне чињенице од којих зависи основ и висина потраживања тужиоца како за накнаду штете због неисплаћене зараде, тако и потраживања тужиоца који се односи на трошкове рада представништва у ВВ, то су обе нижестепене пресуде морале бити укинуте.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити све одлучне чињенице од којих зависи основаност овако постављеног тужбеног захтева тужиоца, те ће правилном применом материјалног права донети нову одлуку у овој правној ствари.

Са горе изнетих разлога, а на основу чл.407. ст.2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци овог решења.

Председник већа - судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ВС